

Cântecul lui Koskinen

Cântecul lui Koskinen

„Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune...” Eclesiastul 1.8

Un ofițer, din timpul războiului dintre Finlanda și Rusia, a scris următoarele amintiri:

Îmi oferisem serviciile guvernului finlandez și am fost numit ofițer în armata generalului Mannerheim. A fost o perioadă îngrozitoare. Am asediat orașul, care fusese luat de armata rusă, și l-am redobândit. Sub supravegherea mea erau mulți prizonieri ruși, iar șapte dintre ei urmau să fie împușcați în zorii zilei de luni. N-am să uit niciodată duminica de dinainte. Cei șapte erau ținuti în pivnița primăriei, iar oamenii mei îi păzeau cu puști.

Atmosfera era plină de ură, soldații mei erau amețiți de succes și își băteau joc de prizonierii, care înjurau și băteau în pereți cu pumnii însângerați. Unii strigau după soțiile și copiii lor care erau departe. În zori, toți urmau să moară.

Câștigasem victoria, lucrul era cert, dar faptul părea că își micșorează valoarea pe măsură ce înaintam în noapte. Apoi s-a întâmplat ceva. Unul dintre condamnați a început să cânte. Primul gând al tuturor a fost că omul înnebunise, dar eu remarcasem că acesta nici nu strigase, nici nu blestemase. Era Koskinen. S-a așezat pe bancă fără să spună vreun cuvânt; era un tablou al disperării. Nimeni nu i-a spus nimic. Fiecare își purta povara în felul lui.

„Dar, în strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul...” Psalm 18.6

Koskinen a început să cânte, la început cu o voce necăjită, dar apoi vocea i-a devenit puternică, naturală și liberă. Toți prizonierii s-au întors și l-au privit, în timp ce el cânta: „În siguranță în brațele lui Isus, în siguranță la pieptul Lui drag. Acolo, la umbra iubirii Lui, sufletul meu se va odihni în pace.” A cântat de mai multe ori aceste versuri, iar când a terminat, toată lumea a rămas tăcută pentru câteva momente, până când un bărbat cu o privire sălbatică l-a întrebat: „De unde știi asta, prostule? Încerci să ne convertești?”

Koskinen s-a uitat la camarazii lui și le-a zis: „Camarazi, mă ascultați puțin? M-ați întrebat de unde știu cântecul acesta. Mama mea cânta despre Isus și se ruga.” S-a oprit puțin ca și cum și-ar trage sufletul. Apoi s-a ridicat și a redevenit soldatul care era; s-a uitat drept în față și a început să vorbească din nou.

„Este o dovadă de lașitate să-ți ascunzi credința. Dumnezeu în care a crezut mama mea, este acum Dumnezeu meu. Nu pot să vă spun cum s-a întâmplat. Azi-noapte eram treaz și dintr-o dată am văzut chipul mamei, iar acesta mi-a amintit de cântecul pe care l-am auzit. Am simțit că trebuie să-L găsesc pe Salvatorul și să mă refugiez la El. Apoi m-am rugat asemenea tâlharului de pe cruce, ca Hristos să mă ierte și să-mi cruțe sufletul păcătos și să mă facă să pot sta în picioare în fața Lui, Cel pe care îl voi întâlni curând.

„...pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri...” Matei 10.32

A fost o noapte ciudată în jurul meu. Mi-au venit în minte versete din Biblie și versuri din cartea de cântări. Ele aduceau un mesaj despre un Mântuitor crucificat, despre sângele care curăță de păcat și despre Casa pe care a pregătit-o pentru noi. I-am mulțumit, L-am acceptat ca Mântuitor al meu și de atunci aceste versuri sunt în mintea mea. Nu mai pot ține lucrul acesta numai pentru mine; peste câteva ore voi fi cu Mântuitorul, salvat prin harul Lui.”

Fața lui Koskinen strălucea luminată de o lumină care venea din interiorul lui. Camarazii săi stăteau tăcuți. El însuși stătea nemișcat. Soldații mei ascultau ce avea de spus acest revoluționar rus. „Ai dreptate, Koskinen”, zise unul dintre camarazii lui, la un moment dat. „Dacă aș ști că există har și pentru mine... Dar aceste mâini au vărsat sânge, L-am batjocorit pe Dumnezeu și am călcat în picioare tot ce este sfânt. Acum îmi dau seama că există un iad, iar acesta este locul potrivit pentru mine.” S-a prăbușit la pământ, disperarea putând fi citită pe fața lui. „Roagă-te pentru mine, Koskinen”, a spus acesta cu un geamăt. „Mâine voi muri, iar sufletul meu va fi în mâinile celui rău.” Acești doi soldați ruși au îngenucheat și s-au rugat unul pentru celălalt. N-a fost o rugăciune lungă, dar a ajuns în cer.

„Doresc Eu moartea păcătosului - zice Domnul Dumnezeu? Nu doresc Eu mai degrabă, ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?” Ezechiel 18.23

Noi, cei care ascultam, am uitat ura. Ea a dispărut în lumina cerului, pentru că aici erau doi oameni care în curând urmau să moară, dar care căutau împăcarea cu Dumnezeu. O ușă care conducea în acea lume nevăzută fusese deschisă, iar sufletele noastre au fost mișcate de priveliștea de acolo.

Până la ora patru dimineața, toți camarazii lui Koskinen i-au urmat exemplul și au început să se roage. Schimbarea stării de lucruri nu se putea descrie. Unii stăteau pe jos, alții pe bănci, unii plângeau încet, alții vorbeau despre lucruri spirituale. Niciunul dintre noi nu aveam o Biblie, dar Duhul lui Dumnezeu ne vorbea tuturor. Apoi cineva și-a amintit de cei de acasă și a urmat o oră de scris însuflețit celor dragi. Literele acelea conțineau mărturisiri și lacrimi.

Noaptea era pe sfârșite și apăreau zorii. Nimeni nu dormise deloc. „Cântă-ne încă o dată cântecul acela, Koskinen”, a zis cineva. Ar fi trebuit să-i auziți cântând! Ah, dar nu numai melodia, ci și versurile, care fuseseră mult timp uitate! Soldații care îi păzeau, s-au unit cu ei. Puterea lui Dumnezeu îi atinsese pe toți. Totul se schimbase, iar pivnița primăriei răsună în acea dimineață de cântări în cinstea Mântuitorului.

„Isus i-a zis: «Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.»” Ioan 11.25

Ceasul bătu ora șase. Cât de mult îmi doream să pot cere îndurare pentru acești oameni! Dar știam că acest lucru era imposibil în acele condiții.

Condamnații au mășăluit spre locul execuției între două rânduri de soldați. Unul dintre ei a cerut permisiunea de a cânta cântecul lui Koskinen încă o dată; li s-a permis. Apoi au cerut să moară cu fețele neacoperite și cu mâinile îndreptate spre cer. Au cântat din toată inima: „În siguranță în brațele lui Isus”.

Când s-a stins și ultimul vers al cântării, locotenentul a dat ordinul: „Foc!”, iar cei șapte ruși au dus ultima luptă. Ne-am plecat capetele într-o rugăciune tăcută.

Nu știu ce s-a întâmplat în inimile celor ce erau cu mine, dar despre mine pot să vă spun că am devenit un om nou începând din ora aceea. Îl întâlnisem pe Hristos în unul din cei mai slabi și neînsemnați ucenici ai Lui și văzusem destule, ca să-mi dau seama că pot să fiu și eu al Mântuitorului.

Cititorule, te rog cugetă la această întâmplare adevărată! Tu nu ești în fața plutonului de execuție, dar totuși moartea te urmărește și pe tine. Unde va merge sufletul tău, când va părăsi trupul acesta trecător?

clickbible.org